

JFK és Amerika elárult sorsa

DiEugenio „külpolitikai puccs” elméletének áttekintése

Laurent Guyénot • 2023. január 21

https://www-unz-com.translate.goog/item/jfk-and-americas-destiny-betrayed/?x_tr_sl=auto&x_tr_tl=hu&x_tr_hl=en

JFK and America's Destiny Betrayed

A Review of DiEugenio's "Foreign Policy Coup" Theory

Laurent Guyénot • January 21

<https://www.unz.com/item/jfk-and-americas-destiny-betrayed/>

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Megnéztem Oliver Stone dokumentumfilmjét a JFK meggyilkolásáról, mind a rövid verziót, a [*JFK Revisited: Through the Looking Glass*](#), mind a hosszú változatot négy epizódban, a [*JFK: Destiny Betrayed*](#). Utóbbit ajánlom, amiről itt lesz szó. Bár a technikai részek (a lövedékek, a boncolás, Oswald CIA-kezelői) érdekesek és részben újszerűek, kizárólag a főbűnösök elméletére és indítékaira koncentrálok. És megvitatom James DiEugenio nagyobb munkáját, aki a filmet írta – és valószínűleg interjút készített a különböző közreműködőkkel, bár úgy tűnik, Stone csinálja.

James DiEugenio már az Assassination Records Review Board (ARRB) idejétől nyomozott a Kennedy elnökség és a Kennedy-gyilkosság ügyében, ami nagyrészt Oliver Stone *JFK* (1991) című hollywoodi filmjének volt a következménye. Első könyve a [*Destiny Betrayed: JFK, Cuba, and the Garrison Case*](#) (1992, 2012-ben újjonnan szerkesztve) volt. 1993-ban megalapította a Citizens for Truth about the Kennedy Assassination (CTKA) szervezetet, és társszerkesztette a *Probe Magazine*-t, amelyet most a KennedysandKing.com webhely vált fel.

1997-ben DiEugenio kiadott egy erőteljes, kétrészes könyves cikket, [„The P osthumous A ssassination of JFK”](#) (1997). Még mindig nélkülözhetetlen olvasmány mindazok számára, akiket érdekelnek a Kennedy elnöksége és meggyilkolása körüli viták, vagy zavarba jön a bizarr Kennedy-tan végtelen folyama. Ez az a szöveg, amelyet mindenkinek el szeretne küldeni, aki Kennedyék maffiaügyleteiről és féktelen szexuális életéről, Marilyn Monroe meggyilkolásáról vagy Bobby felelőtlen merényleteiről mesél Castro ellen, ami visszaütött a testvéreire. Ezek a történetek olyan széles körben elterjedtek, jól kiadott és jól áttekinthető könyvekben ismétlődnek, hogy emberek milliói azt feltételezik, hogy dokumentálták őket. Írás a Seymour Hersh's megjelenése alkalmából *A Camelot sötét oldala*, DiEugenio felfedte csaló természetüket és valódi motivációjukat: a megszállottságukat, hogy „elfojtsanak minden örökséget, ami megmaradhat”, mert „hiábavaló a merénylet, ha egy ember ötletei másokon keresztül élnek tovább”. Ez a rágalmozás a 70-es években kezdődött, az Egyházi Bizottság és a Ház Választási Bizottsága (HSCA) ellentétéként, és az ARRB után az 1990-es években felerősödött. Soha nem száradt ki.

A karaktergyilkosság csak egy része a Kennedy-örökség elleni propagandának. A másik része Kennedy elnökségének történelmi feljegyzéseinek eltorzítása, és különösen külpolitikájának radikális, de rövid életű újításai. DiEugenio ezt írja [„Dodd és Dulles vs. Kennedy Afrikában”](#) (1999, módosított 2016) című művében:

Azok egyértelmű stratégiája, akik el akarják fojtani a Kennedy elnök meggyilkolásával kapcsolatos igazság keresését, az, hogy eltorzítják és tagadják hivatali eredményeit. Hersh és a hozzá hasonlóak azon fáradoztak, hogy elferdítsék, ki is volt valójában Kennedy, hová tart, milyen lett volna a világ, ha élt volna, és kit és mit képvisel.[\[1\]](#)

DiEugenio éleslátó válaszokat adott ezekre a kérdésekre. A kortárs amerikai történelem szakon végzett, valószínűleg a legjobb Kennedy-történész a Warren Bizottság kritikusai között, és munkája megnyitotta az utat más revizionista történészek előtt, mint például Monika Wiesak, a nemrégiben kitűnő [Amerika utolsó elnöke: Mit veszített a világ, amikor megszületett. Elveszett John F. Kennedy](#) (DiEugenio ismertetője [itt olvasható](#)). DiEugenio szerint a Kennedy halálával kapcsolatos titkolózáson kívül „Kennedy külpolitikáját” is eltussolták.[\[2\]](#) Így még a Warren-bizottság tündérmese kritikusai sem tudták felfogni Kennedy változásainak teljes mértékét az elődök külpolitikájához képest – amelyet a Dulles fivérek uraltak; "Azzal, hogy csak Vietnámot és Kubát üldöztük, minden mást figyelmen kívül hagyva, lemaradtunk a nagyobb összképről."[\[3\]](#) A DiEugenio által megrajzolt nagyobb kép magában foglalja Kongót, Indonéziát, Laoszt és a Közel-Keletet. DiEugenio legfontosabb cikkei ezekről a témákról a következők:

- [„JFK dekonstrukciója: Puccs a külpolitika miatt?”](#) a *Covert-Operation* magazinnak írt (2021)
- [„Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael”](#) (2020)
- [„Bevezetés a JFK külpolitikájába: A gyilkosság indítéka”](#) (2014)
- [„Dodd és Dulles vs. Kennedy Afrikában”](#) (1999, módosított 2016)

Az a három tudós, akik leginkább hozzájárultak ahhoz, hogy DiEugenio megértse Kennedy külpolitikájának egyediségét, és akikkel a JFK: Destiny Betrayed című filmben interjút készítenek, a következők:

- Richard Mahoney, a [JFK: Ordeal in Africa](#) , Oxford University Press, 1983,

- Philip Muehlenbeck, *Fogadás az afrikaiakra: John F. Kennedy Courting of African Nationalist Leaders*, Oxford University Press, 2012,
- Robert Rakove, a *Kennedy, Johnson és az el nem kötelezett világ számára*, Cambridge University Press, 2012 (olvassa el DiEugenio [áttekintését](#)).

Kennedy békestratégiája

Bár James Douglass *JFK és a kimondhatatlan* (2008) című művét dicséri, DiEugenio elutasítja JFK mitikus ábrázolását az 1962-es kubai rakétaválság idején béketeremtőre áttért hidegharcosként. [4] Annak ellenére, hogy az ellenkező benyomást keltette a Nixonnal 1960-ban folytatott televíziós vitái során, Kennedy sosem volt hideg harcos. Az elnökválasztási kampányához *A békestratégia* címmel megjelent nyilatkozatgyűjtemény ezt bizonyítja.

DiEugenio Kennedy általános külpolitikai elképzeléseit egészen 1951-ig vezeti vissza, amikor Kennedy bejárta a Közel-Keletet és Ázsiát. Saigonban találkozott Edmund Gullionnal, akit később a kabinetjébe hozott, és meggyőzte őt arról, hogy amerikai csapatokat küldeni Indokínába súlyos hiba. [5] Soha nem gondolná meg magát ebben a kérdésben. [6]

1957-re Kennedy radikális – amerikai mércével mérve – külpolitikát alakított ki az arab világ számára, amelyet a szenátusban tartott beszédében vázolt fel, amelyben elítélte Algéria francia gyarmati megszállását:

Ezekben a napokban hozzájárulhatunk egy nagyszerű és ígéretes lehetőség megvalósításához, hogy megmutassuk a világnak, hogy egy új, arab örökséggel rendelkező nemzet képes meghonosodni a nyugati hagyományokban, és sikeresen ellenállni mind az arab feudalizmus és fanatizmus, mind a kommunizmus felé irányuló vonzásnak. tekintélyelvűség. [7]

Elődeivel, Trumannal és Eisenhowerrel ellentétben, és a CIA-ban, a Pentagonban és a külügyminisztériumban uralkodó doktrínával szemben Kennedy elfogadta és üdvözölte a többpólusú világot, amely szerinte az egyetlen mód a veszélyes bi-polarizáció leküzdésére. a hidegháború. Ha sikerült volna, az Egyesült Államokat valami egészen mássá változtatta volna, mint amivé a második világháború óta kezdett válni, és halála óta teljesen mássá vált: egy birodalmi zaklató, akitől féltek, de gyűlölnék az egész világon. A „[JFK dekonstrukciója: Puccs a külpolitika felett?](#)” című könyvben DiEugenio kifejti, hogy:

[Kennedy] beszédei, levelezései és magas szintű találkozóai a feltörekvő harmadik világ vezetőivel feltárják növekvő ellenszenvét a gyarmatosítással, az imperializmus elutasításával, az el nem kötelezett mozgalommal szembeni toleranciáját – ami határozottan ellentétes elődjével – és a nacionalista vezetők népszerűsítését, bár olyanokat, amelyek mértéktartásukban „felelősnek” tekintették. [8]

Az első külpolitikai fordulat, amelyet Kennedy hivatalba lépésekor tett, Kongóban történt. Patrice Lumumbát, Kongó első demokratikusan megválasztott vezetőjét három nappal Kennedy beiktatása előtt ölték meg, a CIA által támogatott puccs áldozataként. Jacques Lowe felvétele, amelyen JFK február 13-án értesül Lumumba halálhíréről, DiEugenio számára az a kép, amely a legjobban szimbolizálja Kennedy személyes elkötelezettségét a harmadik világ országainak nemzeti függetlensége mellett, és a CIA merénylőgépezete elleni harcának megpróbáltatásait. és a rendszerváltás. Miután Dag Hammarskjöld ENSZ-főtitkárt megölték ([valószínűleg meggyilkolták](#)) 1961 szeptemberében egy repülőgép-balesetben Kennedy folytatta kampányát a

szabad és független Kongóért. Lyndon Johnson megsemmisítette ezt az első demokráciakísérletet a posztkoloniális Afrikában, és támogatta Josef Mobutut, aki korrupciós diktátorrá változott, és lehetővé tette, hogy országát külső birodalmi érdekek hasznosítsák.

Kennedy elutasította a külpolitikai berendezkedés „velünk vagy ellenünk” mentalitását, és ezt mutatta az is, hogy támogatja Sukarno indonéz nacionalista vezetőjét, aki az El nem kötelezett Mozgalom társalapítója. 1958-ban Eisenhower engedélyezte a CIA-nak Sukarno megdöntésére tett kísérletét, de amikor Kennedy hivatalba lépett, megfordította ezt a politikát, és segítette Sukarnónak stabilizálni országát. Kevesebb mint egy évvel Kennedy halála után a CIA ismét titkos akciót tervezett Sukarno ellen, ami legalább 500 000 kommunista szimpátiával gyanúsított ember meggyilkolásához vezetett. Sukarnót házi őrizetbe helyezték, és a CIA által támogatott Suharto három évtizeden át uralkodott, és az embereit alacsony bérű munkavállalókká változtatta külföldi cégeknél.[9]

Aztán persze ott van Kuba és Vietnam. Kennedy Pentagonnal szembeni ellenállásának, valamint a CIA katonai konfrontációra és eszkalációra való törekvésének történetét ezekben az országokban sokszor elmesélték – a legékesebben James Douglass –, úgyhogy nem kell újra elmondanom. A JFK-gyilkosságok kutatásának meghatározó irányzatának szerzői – és ebbe beletartoznak a Stone dokumentumfilmjében megkérdezettek is – azt feltételezik, hogy Kuba és Vietnam ebben a sorrendben a legfontosabb oka annak, hogy Kennedyt megölték. DiEugenio egyetért, de az indítékok szélesebb spektrumát hozza magával.

Közel-Kelet

DiEugenio ezt írja a „Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael” című könyvében :

A kritikus közösség évtizedeken át figyelmen kívül hagyta Kennedy külpolitikájának Vietnamon és Kubán kívüli területeit. A KennedysandKing az elmúlt években megpróbálta kijavítani ezt a mulasztást. Megpróbáltuk felvilágosítani olvasóinkat

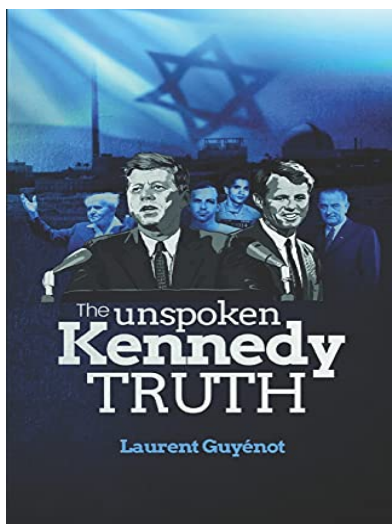
olyan kérdésekről, mint Kennedy politikája Kongóban, Indonéziában, a Dominikai Köztársaságban és Laoszban. Megpróbáltuk bemutatni azt is, hogy a meggyilkolása után hogyan változtak meg ezek a politikák – csakúgy, mint a Vietnammal szembeni politikája és a Moszkvával és Havannával szembeni letartóztatási kísérletei.

De van még egy olyan terület a világnak, ahol Kennedy reformista külpolitikáját figyelmen kívül hagyják. Ez a terület a Közel-Kelet. Ez furcsa, mivel sok kommentátor jogosan érzékeli, hogy a Közel-Kelet az egyik legfontosabb terület a világon.[\[10\]](#)

„Bevezetés a JFK külpolitikájába: A gyilkosság indítéka” című művében ezt írja :

Miért aktuális ma a JFK-ügy? Nos, mert a Közel-Kelet zűrzavara ma már külpolitikánkat és a címlapokat is uralja, akárcsak a hidegháború több évtizeddel ezelőtt. A jelenlegi helyzet gyökerei pedig Kennedy halálában rejlenek, ami után Johnson elnök elindította azt a hosszú folyamatot, amely megfordította elődje ottani politikáját.[\[11\]](#)

Más szóval, a Közel-Kelet a világ azon régiója, ahol Kennedy külpolitikája és Johnson külpolitikájának megfordítása a legrámaibb és legmaradandóbb következményekkel járt. A tét az volt, hogy Amerika részt vesz az Izrael és az arab világ közötti konfliktusban, és ez lényegében Ben-Gurion és Nasszer közötti konfliktust jelentette.

DiEugenio tehát elismeri, hogy: 1. LBJ teljesen megfordította JFK külpolitikáját, és 2. a legkövetkezményesebb fordulat a Közel-Keleten történt, Izrael hosszú távú javára és Egyiptom kárára. Mégsem Johnsont vagy Ben-Guriont, hanem Allen Dullest nevezi meg a dallasi puccs legvalószínűbb tettesének. Dokumentál valami bizonyítékot arra nézve, hogy Allen Dulles érdekelt volt abban, hogy Egyiptomról Izraelre cseréljen szövetséget? Egyik sem. Az igaz, hogy a keleti rendszer általában Szaúd-Arábiát részesítette előnyben Egyiptommal szemben, de nem arról van szó, hogy szorosabb kapcsolatot szerettek volna Izraellel. Johnson Izrael-barát politikájában tehát az az egyedülálló, hogy ez nem a Kennedy előtti politikához való visszatérés volt, hanem valami egészen új. Ez gyökeres szakítás volt az összes korábbi adminisztrációhoz képest.

[Kuba és Vietnam](#)

Allen Dulles külpolitikai érdeklődése az 1960-as években Kubával kapcsolatos volt. Castro

meggyilkolása és/vagy Kuba megszállása az amerikai gyarmati rezsim helyreállítása érdekében volt a prioritása. A JFK nyomozóinak többségéhez hasonlóan DiEugenio is úgy véli, hogy Kennedy annyira feldühítette a CIA-t, és különösen Dullest, amikor nem ért egyet Kuba megszállására irányuló tervükkel – nem is egyszer, hanem kétszer, először a Disznók-öbölben, 1961-ben, másodszor pedig az 1962-es kubai rakétaválság idején – hogy Dulles bandája úgy döntött, hogy meggyilkolják. De képzeld: az LBJ sem támadta meg Kubát. Nem adta meg a CIA-nak és a Pentagon sólymainak azt a megtorló inváziót Kubába, amelyet tervük rákényszerített volna. Meg sem próbálta.

Ez annak a félig főáramú elméletnek a fő gyengesége, amelyhez DiEugenio egyetért, és amelynek megírásában közreműködött. Ezt a gyengeséget részben kompenzálja a másodlagos Vietnamba való összpontosítás. Igaz, hogy Vietnamban Johnson megadta a nemzetbiztonsági államnak, amit akartak, és még többet. Ahogy a szerző, Peter Dale Scott írta, Johnson „1961 óta a közös főnökök (és különösen Curtis LeMay légierő tábornok) szövetségese volt Kennedy többszöri visszautasítása ellenére az Egyesült Államok harci csapatainak Ázsiába való bejuttatására irányuló lankadatlan erőfeszítéseikben.”^[12] Ez az előadás azonban figyelmen kívül hagyja a teljes történet egy aspektusát.

A legerősebb lökést a szárazföldi csapatok Vietnamba küldésére Walt Rostow nyújtotta ("a legnagyobb hidegharcosom", mondta Kennedy). A Kennedy alatti McGeorge Bundy nemzetbiztonsági tanácsadó helyetteseként Rostow már nagy súlyt fektetett Kennedy azon döntésére, hogy katonai „tanácsadókat” küld Vietnamba. De Kennedy belefáradt harcias tanácsaiba („Waltnak tíz ötlete volt, amelyek közül kilenc katasztrófához vezetett”).^[13] Walt Rostow-t Johnson nemzetbiztonsági tanácsadónak léptette elő, és az új elnökben több lelkesedést talált háborús tervei iránt. Rostow volt a fő hirdetője annak a hazugságnak, hogy Johnson vietnami politikája Kennedy politikájának folytatása.^[14]

Johnson Walt testvérét, Eugene-t nevezte ki helyettes külügyminiszternek, akit Joan Mellen szerint „pontosan a közelgő izraeli háború támogatására neveztek ki”.^[15] Walt és Eugene Rostow, a zsidó bevándorlók fiai nagymértékben irányították az Egyesült Államok izraeli politikáját. 1967. június 8-án, a USS Liberty elleni izraeli támadás napján Walt azt ajánlotta Johnsonnak, hogy engedjék meg Izraelnek az elfoglalt területek megtartását.

Miért akartak a Rostow testvérek vietnami háborút? A [„Holokauszt volt Vietnam Sion számára” című](#) részben elmagyaráztam, hogy a vietnami háború miért volt jó – sőt, döntő – Izrael számára. De ne fogadd el a szavamat. Íme, amit Charles De Gaulle francia elnök mondott 1967. november 27-i sajtótájékoztatóján:

Vietnam tragédiája nélkül Izrael és az arabok közötti konfliktus nem lett volna azzá, amivé lett. És ha Délkelet-Ázsia megélhetné a béke megújulását, a Közel-Kelet is megtalálná a békét, az enyhülés légkörében, amely egy ilyen eseményt követne.^[16]

Nem azt akarom mondani, hogy a vietnami politika Kennedy és Johnson közötti váltása nem támasztja alá azt az elméletet, hogy a CIA és a Pentagon ölte meg Kennedyt. Igen. Csupán arra mutatok rá, hogy Johnson Izrael-párti kabinet tagjai legalább olyan befolyással bírtak, mint Dulles és LeMay abban, hogy Johnson megfordította Kennedy Vietnamból való kivonulásáról szóló döntését, ami szintén összhangban van azzal az elmélettel, hogy Izrael volt a fő mozgató.

Dimona

James Douglass JFK és a kimondhatatlan című művében dokumentálta JFK mély

elkötelezettségét az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása, sőt a tömegpusztító fegyverek eltörlése iránt, „mielőtt eltörölnék minket” (Kennedy beszéde az ENSZ Közgyűlésén, 1961. szeptember 25.). De Douglass nem tesz említést JFK keserű konfrontációjáról Ben-Gurionnal és Eshkollal éppen ebben a kérdésben. Ezzel Douglass bebizonyította, hogy a történelmi iskola, amelynek zászlóvivője lett, eltitkolózik. Hogy nagylelkű legyek, a „kognitív gátlás” esetének tulajdonítom. Elképzelem, hogy valahogy így működik: „A munkám – vagyis az igazság – túl fontos ahhoz, hogy megkockáztassuk, hogy cenzúrázzák azzal, hogy valami rosszat mondok Izraelről.” Én személy szerint inkább ragaszkodom Peter Janney azon elvéhez, hogy „az igazság nem ejt foglyokat”.

Becsületére legyen mondva, DiEugenio nem kerüli el a Dimona-történetet. *Weboldalán Avner Cohen, az Izrael és a bomba* (1998) szerzője, valamint William Burr, a Nemzetbiztonsági Archivum két cikkére hivatkozik, feloldott dokumentumok kíséretében ([itt](#) és [itt](#)).^[17] Maga DiEugenio ír Izrael nukleáris fegyverek megszerzésére irányuló erőfeszítéseiről a „Nasszer, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael” című művében (2020):

Ben Gurion és a többi izraeli vezető annyira elkötelezett volt e cél mellett, hogy két tiltott eszközhöz folyamodtak a cél biztosítása érdekében. Először is – ezt nem lehet másképp elmondani – belekeveredtek egy egész kormányra kiterjedő összeesküvésbe, hogy megtévesszék Kennedyt a Dimona reaktor valódi természetével kapcsolatban.

Izrael második módja a nukleáris termelésnek a dúsított urán ellopása volt az Egyesült Államokból:

[Roger] Mattson [[Az atombomba](#) szerzője] és egyben Grant Smith [[a Big Israel](#) szerzője] révén ma már tudjuk, hogy Izrael több száz font nagymértékben dúsított uránt lopott el abból, ami lényegében az Apollóban található héjüzemük volt. , Pennsylvania, NUMEC.^[18]

Stone és DiEugenio megemlíti az első izraeli megtévesztést filmjükben (csak a hosszú változat, 3. rész, 40:50). Miután röviden emlékeztettünk Kennedy azon döntésére, hogy támogatja a palesztin menekültek visszatéréséről szóló ENSZ-határozatot, a következőket közöljük:

A másik probléma, amellyel Kennedy szembesült Izraellel, a dimonai atomreaktor építése volt. JFK határozottan ellenezte a nukleáris fegyverek elterjedését. David Ben-Gurion miniszterelnök biztosította arról, hogy a Dimonát az atomenergia békés felhasználására tervezték. 1963 tavaszán Kennedy a Dimona reaktor teljes körű ellenőrzését követelte az Egyesült Államoktól, és azzal fenyegetőzött, hogy ha nem születik megállapodás, az Izraelnek nyújtott amerikai segélyek veszélybe sodorja. Meggyilkolásakor pedig tárgyalások folytak a félévente történő ellenőrzésekről.

Ez jobb, mint a semmi. De mivel ez a történet csak mellékes a Stone és DiEugenio által megvédett tézishez képest, úgy tűnik, csak azért került bele, hogy megvédje a szerzőket az eltussolás vádjától, amit Douglass megérdemel.

Érdekes módon Stone az, aki felhozza ezt a témát Éloïse Boies kanadai újságíróval készült [interjúban](#). 34:20-ban DiEugenio kijelenti, hogy „senki sem volt jobban az atomprolifерáció ellen, mint John F. Kennedy. Ez valóban nagyon fontos kérdés volt nála.” Ezen a ponton Stone közbeszól:

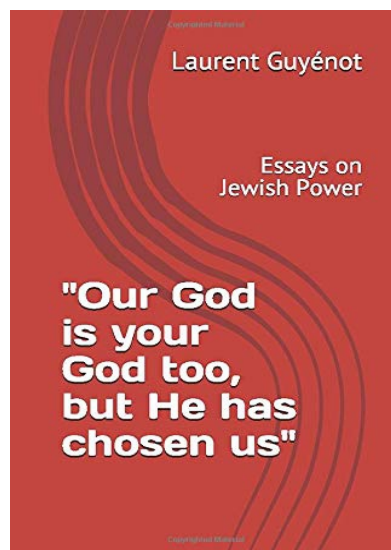
Felvette Izraelt. Felvette a Ben-Guriont Izraelben, mert bombát építettek, amit elloptak tőlünk. És nagyon szeretett volna ennek véget vetni, de sajnos korábban

meghalt, és Johnson végigvitte, tudott róla, és elengedte, amíg Izrael meg nem érte a bombát 1968-ban. És még akkor is, 68-ban Johnson bezárta a Pentagont. fel. Azt mondta: „Ezt nem fogjuk bejelenteni. Az amerikaiak nem fogják tudni, hogy Izraelnél van a bomba.

Figyeld meg Éloïse reakcióját: „Beszéljünk [valami másról].” A lényeg az, hogy Stone és DiEugenio számára Dimona anekdotikusnak tűnik, és aligha releváns az ügy megoldása szempontjából. A végén (50:27-től), amikor megkérdezték: „Ki csinálta, és miért?” ragaszkodnak ahhoz a következtetéshez, hogy Allen Dulles volt az ötletgazda, talán Curtis LeMay-vel. De utólag hozzáteszik, Dulles csak „a hóhér”, és „valaki mástól kapja meg az OK-t. ... Tudod, kik ők: a pénzes emberek” ... mint például „David Rockefeller”. Éloïse megéri: „A nap végén minden a pénzről szól.” Teljesen nevetségessé válik. Amikor az elméleted összeomlik saját üressége alatt, ideje változtatni. De ahogy Stone mondja, „ha egyszer bezárják őket, a történészeknek nagyon nehéz visszamenni” (19:10).

Igazságtalannak tűnhet számomra, hogy inkább egy interjúra mutassak, mint magára a filmre. De ennek az interjúnak az az értéke, hogy felfedje azokat a logikai tévedéseket és zavarokat, amelyek a filmben nem látszanak.

Johnson

Ugyanebben az interjúban (40:30-tól) Stone azt mondja: „Nem hiszem, hogy Johnson részt vett volna a gyilkosságban.” DiEugenio hozzáteszi: „Johnson beleesett a Mexikóvárosból kikerülő CIA-sztoriba” (egy Oswald-imitátor 1963 októberében a szovjet és a kubai mexikói nagykövetséget is meglátogatta). De aztán DiEugenio megemlíti, hogy Edgar Hoover azt mondta Johnsonnak, hogy a mexikói történet lehetetlen, mivel sem a hang, sem a mexikói CIA-állomás által szolgáltatott fotó nem illett az igazi Oswaldhoz. Tehát most „az a kérdés: Johnson tényleg elhitte ezt?” Ez zavaróvá válik. Úgy tűnik, DiEugenio nem tudja eldönteni, hogy Johnson hitt-e Oswald kommunista legendájának vagy sem.

De DiEugenio dilemmájának semmi oka. Mert nemcsak Johnson tudta, hogy a kommunista Oswald hamis; ő használta fel ezt a hamis kommunista kapcsolatot, hogy megakadályozzon minden nyomozást. DiEugenio tisztelője John M. Newman professzor munkásságának, akinek

könyveit recenzálta ([itt](#) , [itt](#) , [itt](#) és [itt](#)), és akivel interjút készített a filmhez. *Newman egyik hozzászólása, amelyet Oswald és a CIA* című könyvének 2008-as kiadásában mutatott be, és a *Kennedy elnök meggyilkolása* című sorozatának első három kötetében is megismételte, saját szavai szerint:

A cselekmény lényeges eleme egy pszichológiai hadművelet volt, melynek célja a harmadik világháború és negyvenmillió amerikai halálának kísértete volt. A nukleáris holokauszttal való fenyegetést Johnson elnök arra használta fel, hogy olyan mértékben megrémítse Earl Warren főbíró és néhány más embert, akik a Warren-bizottságban szolgáltak, és úgy vélték, nincs más alternatíva a jelentés megírására, amelyben kijelenti, hogy egyedül Lee Oswald. meggyilkolta az elnököt. [\[19\]](#)

Ennek az elméletnek megfelelően, amelyet DiEugenio ebben az [áttekintésben](#) támogat , [\[20\]](#) Oswaldnak mint kommunista Castro-párti aktivista profilját beépítették a tervbe (nem más, mint James Jesus Angleton), nem a harmadik világháború kirobbantása céljából, hanem nemzetbiztonsági ürügyként, amellyel Johnson a magányos dió elméletét érvényesíthette. nehogy egy összeesküvés felfedezése „olyan háborúba rúgjon minket, amely egy óra alatt negyvenmillió amerikait ölhet meg”, ahogy Johnson folyamatosan ismételte. [\[21\]](#) Az egyik fontos következmény az, hogy „a merénylet utáni hazugságokat és eltitkolásokat olyan emberek hajtották végre, akiknek semmi közük nem volt az elnök meggyilkolására irányuló előzetes összeesküvéshez”, és akik „azt hitték, amit csinálnak, az a az ország legjobb érdeke.” [\[22\]](#) Ez több ezer emberre vonatkozik a dallasi rendőrségtől a tévéhálózatokig. De vonatkozhat ez magára Johnsonra is? Tekintettel arra, hogy Johnson gyorsan és hatékonyan elsajátította ezt az eszközt, sokkal valószínűbb, hogy Angleton gyártotta kifejezetten Johnson számára és az ő előzetes tudásával.

DiEugenio és a webhelyén található más szerzők azonban elutasítják a Johnson ellen vádoló nyomozókkal szemben, és különösen Phillip Nelsonnal, az [LBJ: The Mastermind of JFK's Assassination](#) című könyv szerzőjével szemben . Egy ilyen nagy könyv (730 oldal) biztosan tartalmaz néhány gyenge érvet, de a KennedysandKing.com-on található vélemények ([itt](#) és [itt](#)) nem adnak igazságot a Nelson által felhalmozott erős bizonyítékokkal kapcsolatban, amelyek szerint Johnson aktívan részt vett, nem csak a leplezés, hanem a dallasi les előkészítésében. [\[23\]](#) (Olvassa el Nelson válaszát a KennedysandKing.com-nak [itt](#)). DiEugenio egyetért Douglasszal abban, hogy Johnson nem tudott az elnöke elleni összeesküvésről, de „úgy döntött, hogy mindent eltitkol, és átadja magát a hidegháborús előjogoknak”. [\[24\]](#) Feltételezi, hogy Johnson olyan ember volt, akinek nem volt világos elképzelése saját külpolitikájáról, és szerette, ha megmondják neki, mit tegyen. Ez ellentmond mindannak, amit Johnson életrajzíróitól tanulunk – különösen [Robert Carótól](#) .

Nézőpontom szerint, amely eltér Nelsonétól, Johnson szerepe a merényletben nem értelmezhető Izraeltől függetlenül – ahogy [Angleton szerepe](#) sem . Johnson 1967-ben engedélyezte és valószínűleg tervezte is az izraeli támadást a USS Liberty ellen, és mentegette Izraelt, amikor a hadművelet kudarcot vallott („Johnson nem szakította meg a kapcsolatokat Izraellel, és nem folytak perek e szörnyőség miatt” – jegyzi meg DiEugenio). [\[25\]](#) Nem csak ez, hanem ahogy DiEugenio írja [„Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael”](#) című könyvében :

Ahogy Roger Mattson megjegyzi a témáról szóló könyvében, amikor a CIA figyelmeztette az új elnököt, hogy úgy tűnik, Izrael most fejlesztette ki az atombombát, Johnson alig reagált. (Mattson, 97. o.) Nem indult hivatalos vizsgálat. Valójában Johnson azt mondta a CIA-nak, hogy ne riasszák sem az államot, sem a

védelmet a felfedezésről.[\[26\]](#)

E két tette miatt Johnson annak az országnak az árulójának minősül, amelynek szolgálatára felesküdt. Ha Johnson valakinek dolgozott, az nem az „Eastern Establishment”-nek, amelynek soha nem volt tagja; Izraelnek szólt. Johnson olyan Izrael-barát politika kezdeményezője volt, amelyet Truman, Eisenhower, a Dulles fivérek vagy Kennedy vezérkari főnökei a legrosszabb rémálmodukban sem gondoltak volna. Ma már széles körben ismert, hogy Johnson az az amerikai elnök, aki [„határozottan Izrael-barát irányba mutatta az amerikai politikát”](#).

Következtetés

Összefoglalva, több logikai hibát találok DiEugenio általános elméletében, amely Stone dokumentumfilmjének alapja:

1. DiEugenio elismeri, hogy a külpolitika JFK-ről LBJ-re váltása a Közel-Keleten volt a legkövetkezményesebb, ennek ellenére a CIA-t és a Pentagont (Dulles és LeMay) hibáztatja a merényletért, bár sem a CIA, sem a Pentagon soha nem támogatta az Izrael-pártot. Johnson által felállított politikát. Johnson Izraelnek nyújtott példátlan támogatása a hazaárulásig ellentmond a CIA, a Pentagon vagy a külügyminisztérium által szorgalmazott megközelítésnek. De ez volt a legjobb külpolitika, amiről Ben-Gurion álmodhatott.
2. DiEugenio és a domináns iskola szerint a CIA fő motívuma Kennedy kiiktatására az lett volna, hogy újra felvegye Kubával szemben kedvelt külpolitikáját, amelyet Kennedy makacsul ellenezett. De ez nem a merénylet után történt. Johnson betartotta Kennedynak Hruscsovnak tett ígéretét, hogy nem támadja meg Kubát, amit Dulles és LeMay tiszta árulásnak tartott.
3. DiEugenio egyetért azzal, hogy Kennedy nagyon aggódott a nukleáris fegyverek elterjedése miatt, és Izrael jelentette számára a legnehezebb problémát. Azt is tudja, hogy Johnson semmit sem tett, hogy megakadályozza Izraelt az atomerőműben, és nem mutatott meglepetést vagy nemtetszést, amikor azt mondta, hogy Izrael 1968-ban készítette el első atombombáját, az Egyesült Államoktól ellopott bombaminőségű uránnal. Johnson megpróbálta titokban tartani – ami nyilvánvalóan ezt akarta Izrael. DiEugenio azonban nem látja, hogy Dimona volt a merénylet indítéka, és nem talál okot sem Izraelre, sem Johnsonra gyanakodni.
4. DiEugenio úgy véli, hogy JFK meggyilkolása „külpolitikai puccs” volt, és [egyetértek azzal](#), hogy ez az egyetlen módja annak, hogy megértsük. Ám a puccs célja az, hogy egyik államfőt lecseréljék egy másikra. Ezért önellentmondás, hogy DiEugenio minimalizálja Johnson szerepét és indítékát a merényletben.

Valójában úgy gondolom, hogy DiEugenio „JFK külpolitikájának eltussolásáról” szóló elképzelését minősíteni kell. Kennedy külpolitikájának nem minden területe van egyformán elfedve. DiEugenio három tanárát – Richard Mahoney-t, Philip Muehlenbecket és Robert Rakove-t – az Oxford University Press és a Cambridge University Press adja ki: nem éppen túloldali kiadók. [Rakove és Muehlenbeck még a „John F. Kennedy-kormányzat külpolitikája”](#) című Wikipédia-cikk bibliográfiájában is szerepel (és James Douglass és John M. Newman is). Ez a Wikipédia-cikk meglehetősen pontos és részletes, egy kivétellel az [„Izraelről és az arab államokról”](#) szóló résznél – ez egy remek hasbara munka, valószínűleg [Bennett Naftali cionista Wikipédia-szerkesztőiből álló seregétől](#). Nézd meg magad:

Israel and Arab states [edit]

Kennedy firmly believed in the U.S. commitment to [Israeli](#) security, but his Middle Eastern policy saw ambitious [Pan-Arabic](#) initiatives of [Gamal Abdel Nasser](#). In 1960, Kennedy stated: "Israel will endure and flourish. It is the child of hope and the home of the brave. It can neither be broken by adversity nor demoralized by success. It carries the shield of democracy and it honors the sword of freedom".^[49]

Subsequently, as president, Kennedy initiated the creation of security ties with Israel, and he is credited as the founder of the US-Israeli military alliance (which would be continued under subsequent presidents). Kennedy ended the arms embargo that both the Eisenhower and Truman administrations had enforced on Israel. Describing the protection of Israel as a moral and national commitment, he was the first to introduce the concept of a 'special relationship' (as he described it to [Golda Meir](#)) between the US and Israel.^[50]

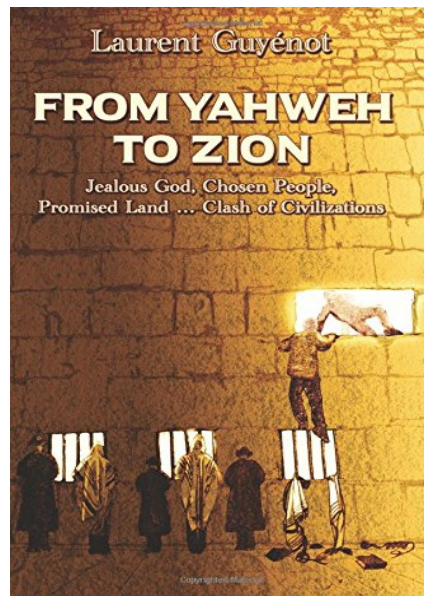
Kennedy extended the first informal security guarantees to Israel in 1962.^[51] Beginning in 1963, Kennedy allowed the sale to Israel of advanced US weaponry (the [MIM-23 Hawk](#)), as well as to provide diplomatic support for Israeli policies which were opposed by Arab neighbours, such as its water project on the Jordan River.^[51]

In summer 1960, the U.S. embassy in [Tel Aviv](#) learned that Israel was assisted by France in the construction of what U.S. intelligence called "a significant atomic installation" in [Dimona](#).^[52] Even though [David Ben-Gurion](#) had publicly assured the United States that Israel did not plan to develop nuclear weapons, Kennedy tried unsuccessfully to persuade Israel to permit some qualified expert (either American or from some other friendly nation) to visit Dimona. According to [Seymour Hersh](#), the inspections were conducted in such a way that it "guaranteed that the whole procedure would be little more than a whitewash, as the president and his senior advisors had to understand: the American inspection team would have to schedule its visits well in advance, and with the full acquiescence of Israel."^[53] [Marc Trachtenberg](#) argued: "Although well aware of what the Israelis were doing, Kennedy chose to take this as satisfactory evidence of Israeli compliance with America's non-proliferation policy."^[54] The American who led the inspection team stated that the essential goal of the inspections was to find "ways to not reach the point of taking action against Israel's nuclear weapons program."^[55]

In 1962, the United States sent the [MIM-23 Hawk](#) missiles to Israel. Nonetheless, Kennedy wished to work more closely with the modernizing forces of the [Arab world](#). In June 1962, Nasser wrote Kennedy a letter, noting that even though Egypt and the United States had differences, they could still cooperate.

Az igazi „JFK külpolitikájának eltitkolása” a JFK izraeli politikájának eltitkolása. DiEugenio saját logikája szerint ez abba az irányba mutat, amerre DiEugenio nem néz.

Mivel DiEugenio kapcsolatot lát Kennedy meggyilkolása és „posztumusz merénylete” között, azt is javaslom, hogy Kennedy „posztumusz merénylőinek” politikai profilját tekintve kapjon támpontot Kennedy merénylőiről. A listán Seymour Hersh mellett olyan szerzők szerepelnek, akik a Kennedy család kukázására szakosodtak, mint Ronald Kessler (*Az apa bűnei*, 1997), Edward Klein (*A Kennedy átok*, 2004), vagy a semmihez sem hasonlítható C. David Heymann, a Mossad alkalmazottja (saját [bevallása](#) szerint)^[27] aki megírta a nyálas *Bobby és Jackie: A Love Story-* t (2009). Van itt valami minta?

Mi a helyzet Howard Zinnel, Gar Alperovitzzel, Martin Peretzzel és Noam Chomskyval, hogy DiEugenio a „[The Left and the Death of Kennedy](#)” (1997) című művében hibáztatja a Warren-bizottság jelentésének védelmét és a Kennedy-beverés orgiájában való részvételüket. Chomsky, akit DiEugenio a legaljasabb hazudozónak tart, amikor Kennedy elnökségéről vagy meggyilkolásáról van szó ([itt](#) és [itt](#)), semmi köze Allen Dulleshez vagy Curtis LeMay-hez. Antiimperialista, és mint ilyen, Kennedyt hőségévé, ikonjává kell tennie. Chomskynak azonban van egy másik célja is: az egyik specialitása Amerikát hibáztatja Izrael bűneiért. Martin Perettről DiEugenio azt írja, hogy az Új Köztársaság 1979-ben eltemette Kennedy halálát, majd „megpróbálta eltemetni az életét”.

*Valójában a Horowitz-Collier családi életrajz, a The Kennedys áttekintéséből készült egy kiemelt cikk . Kit talált ez a kiadvány alkalmasnak a Kennedy klán *National Enquirer* verziójának áttekintésére? Nem más, mint Midge Decter, Norman Podhoretz neokonzervatív keresztapa felesége, Elliot Abrams anyósa.*

A podhorecek nem keleti intézmény, de utálják a Kennedyeket. Gyűlöletük [transzgenerációs](#) és kiolthatatlan. Ha kétségei vannak, olvassa el [az alábbi](#) részt, amelyet Norman fia írt egy héttel ifjabb John F. Kennedy tragikus halála után. A szerző azt képzei, hogy Sátán – vagy Jahve az? – a pokolban ugratja Joe Kennedyt, és azzal kérkedik, hogy megölte az unokáját. — a „Kennedy-átok” különösen szörnyű változata.

A CONVERSATION IN HELL

By John Podhoretz

July 21, 1999 | 4:00am

“You got everything you wanted. But when I make a deal for a soul like yours, I need to season it before I’m ready to put it in the infernal oven.”

JOE! Joe Kennedy! Come on in. Nice to see you. Are you enjoying the air conditioning? I know it gets pretty hot out there.

Where are you these days, in the eighth circle or the ninth? Kind of a tough choice where you’re concerned. After all, the eighth circle is for the fraudulent and the ninth for the treacherous. You sure were fraudulent when you had Mayor Daley fix the 1960 presidential election for your son Jack, weren’t you? And you were pretty treacherous most of your life, what with your compulsive philandering and double-dealing.

But listen, that’s what I love about you. I can’t tell you how it filled me with pride just to know you back when you were America’s ambassador to England, saying all those nice things about Hitler, doing everything you could to prevent Jewish emigration from Nazi Germany. Thousands of Jews died because of you. That was quite a demonic performance!

Talán DiEugeniónak komolyabban meg kellene fontolnia Kennedy posztumusz merényletének „kik” és „miért” kérdését. De ez a kevésbé járt úton vezetné, veszélyes út – egyesek szerint öngyilkos.

Furcsa módon azonban sok más jól kitaposott út most úgy tűnik, hogy összefut az izraeli nyomvonalon:

- A Johnstont nyomon követő nyomozók végül egy sayanim kígyógödröt találnak a Fehér Házában, akárcsak Phillip Nelson második és harmadik könyvében ([LBJ: From Mastermind to „The Colossus”](#) and [Remember the Liberty](#)).
- Az Angleton után nyomozó Jefferson Morley összecsapott a Moszad krémjével, akik „a sor legnagyobb cionistájának” tartották, míg Robert Amory, a CIA Hírszerzési Igazgatóságának vezetője [„együttes izraeli ügynöknek” nevezte.](#)” az arcába.
- David Talbot arra a következtetésre jut, hogy RFK-t ugyanaz az összeesküvés gyilkolta meg, mint bátyját, aki most egy anticionista palesztint használt, így RFK meggyilkolását [„Izrael elleni zsigeri, irracionális gyűlölet motiválta”](#) (Talbot azonban nem lát izraeli ujjlenyomatot). odabent – a kognitív gátlás másik esete).
- [A Jack Ruby](#) néven ismert Jacob Rubensteint nyomozó senki sem hagyhatja figyelmen kívül az Irgunnál végzett munkáját, mint [„gengszter Sionért”](#) , és ismételt kijelentéseit, hogy „a zsidókért tettem”.[\[28\]](#)
- Clay Shaw-t, az egyetlen személyt, akit (Oswald mellett) azzal vádolnak, hogy részt vett a merényletben, a Permindex igazgatótanácsának tagjává találták. Izrael ügye és a Moszad, amint azt Michael Collins Piper bemutatta.[\[29\]](#)
- A hír járja, hogy Arlen „Magic Bullet” Spectre elkötelezett Izrael-első volt, akit az izraeli

kormány „a Zsidó Állam rendíthetetlen védelmezőjeként”, az AIPAC pedig „az országunk közötti kongresszusi kötelék vezető építőjeként” tisztel. és Izrael”.[\[30\]](#)

- Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy Abraham Zapruder, az ember, akinek a kamerája nem remegett meg, amikor Kennedy feje felrobbant, üzleti irodája az egyik mesterlövészek fészekben volt, a Dealey Plaza-ra néző [Dal Tex épületben](#) , amely B'nai B' tulajdonában volt. Rith pénzember, David Weisblat.[\[31\]](#)
- A George DeMohrenschildt iránt érdeklődő nyomozók nem tudják megtudni, hogy mielőtt holtan találták golyóval a fejében, panaszkodott, hogy „a zsidó maffia” igyekezett megszerezni.[\[32\]](#)

És természetesen hozzá kell adnunk az egyenlethez Izrael elmúlt hatvan év bűnügyi nyilvántartását. Köszönhetően Ronen Bergmannnak, a [Rise and Kill First: The Secret History of Israel's Targeted Assassinations című könyv szerzőjének](#) , tudjuk, hogy az izraeli titkosszolgálatoknak soha nem volt semmiféle gátlása az ellen, hogy felszámoljanak senkit, akit Izrael nemzetbiztonságára fenyegetőnek tekintettek, különösen, ha Izrael nukleáris fegyvereiről van szó. hegemonia a Közel-Keleten. Bergman maguktól a merénylőktől tanult, mert – írja – „azok a tettek, amelyeket más országokban szégyellhetnének beismerni, ehelyett az izraeliek büszkeségét jelentik”.[\[33\]](#)

Ma már sokkal többet tudunk, mint amit Stone és DiEugenio tudhatott, amikor először vettek részt Kennedy-gyilkosság-kutatásban. De azok, akik akkoriban megértették Izrael hatalmát, már sejtették. 1992 márciusában [Paul Findley](#) amerikai kongresszusi képviselő, aki kritikusan kommentálta Stone JFK című filmjét, megjegyezte a [közel-keleti ügyekről szóló washingtoni jelentésben](#) :

Érdekes – de nem meglepő – megjegyezni, hogy a Kennedy-gyilkosságról írt és kimondott szavakban soha nem említették Izrael hírszerző ügynökségét, a Moszadot. ... ebben a kérdésben, csakúgy, mint szinte minden más kérdésben, az amerikai riporterek és kommentátorok nem tudják rávenni magukat arra, hogy Izraelt kedvezőtlen megvilágításba helyezték – annak ellenére, hogy a Moszad cinkossága ugyanolyan valószínű, mint bármely más elmélet.

Három évvel később Mike Piper kitöltötte a hiányt a [Final Judgment: The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy című könyvével](#) (2005-ig öt kiadással bővült). Munkáját a legtöbb nyomozó figyelmen kívül hagyta, de 2013-ban Martin Sandler történész (hallgassa meg [őt itt](#)) megemlítette a [The Letters of John F. Kennedy](#) értékes kiadásában , hogy bemutassa Kennedy május 18-án kelt levelét David Ben-Gurionnak. 1963:

A szerző, Michael Collins Piper valójában Izraelt vádolta meg a bűncselekménnyel. Az összes összeesküvés-elmélet közül továbbra is az egyik legérdekesebb. Vítathatatlan, hogy bár a sajtó és a nyilvánosság figyelmen kívül hagyta, keserű vita alakult ki David Ben-Gurion izraeli miniszterelnök és Kennedy között, aki úgy gondolta, hogy nemzete túlélése a nukleáris képesség elérésén múlik. , aki hevesen ellenezte azt.[\[34\]](#)

Kennedynek írt korábbi, május 12-i levelében Ben-Gurion biztosította Kennedyt arról, hogy az egyiptomiak „a náci példát akarják követni”, és könyörgött: „Mr. Elnök úr, a népemnek joga van létezni... és ez a létezés veszélyben van.”[\[35\]](#)Egy bizarr kitérőt tett Husszein jordán királyról is: „mindig fennáll annak a veszélye, hogy egyetlen golyó véget vet életének és rendszerének”.[\[36\]](#)

Megjegyzések

- [1] DiEugenio, „Dodd és Dulles vs. Kennedy Afrikában”, 1999. február 15., utolsó módosítás: 2016. október 16., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/dodd-and-dulles-vs-kennedy-Afrikaban
- [2] „DiEugenio a VMI szemináriumon”, 2017. szeptember 16., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/jim-dieugenio-at-the-vmi-seminar
- [3] DiEugenio, „Bevezetés a JFK külpolitikájába: A gyilkosság indítéka”, 2014. december 22., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/introduction-to-jfk-s-foreign-policy-a-gyilkosság-inditéka
- [4] „DiEugenio a VMI szemináriumán, 2017. szeptember 16., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/jim-dieugenio-at-the-vmi-seminar
- [5] James Norwood, „Edmund Gullion, JFK, and the Shaping of a Foreign Policy in Vietnam”, 2018. május 8., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/edmund-gullion-jfk-and-the-a-külpolitika-alakítása-Vietnamban
- [6] James Douglass, *JFK és a kimondhatatlan: Miért halt meg és miért számít*, Touchstone, 2008, 107., 102. o.
- [7] Idézett: „DiEugenio at the VMI seminar”, 2017. szeptember 16., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/jim-dieugenio-at-the-vmi-seminar
- [8] DiEugenio, „JFK dekonstrukciója: Puccs a külpolitika felett?” 2021. január 14., covertactionmagazine.com/2021/01/14/deconstructing-jfk-a-coup-detat-over-foreign-policy/
- [9] DiEugenio, „JFK dekonstrukciója: Puccs a külpolitika felett?” 2021. január 14., covertactionmagazine.com/2021/01/14/deconstructing-jfk-a-coup-detat-over-foreign-policy/
- [10] DiEugenio, „Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael”, 2020. október 22., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/nasser-kennedy-the-middle-east-and-israel
- [11] DiEugenio, „Bevezetés a JFK külpolitikájába: A gyilkosság indítéka”, 2014. december 22., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/introduction-to-jfk-s-foreign-policy-a-gyilkosság-inditéka
- [12] Peter Dale Scott, *Deep Politics and the Death of JFK*, University of California Press, Berkeley, 1993, 30-33.
- [13] David Halberstam, *A legjobb és a legfényesebb*, Random House, 1972, 156-162.
- [14] John K. Galbraith, „Kilépési stratégia – 1963-ban JFK elrendelte a teljes kivonulást Vietnamból”, 2003. okt/nov., www.bostonreview.net/articles/galbraith-exit-strategy-vietnam/
- [15] Joan Mellen, *Blood in the Water: How the US and Israel Conspired to Ambush the USS Liberty*, Prometheus, 2018, p. 32.
- [16] Film De Gaulle sajtótájékoztatójáról a fresques.ina.fr/de-gaulle/fiche-media/Gaulle00139/conference-de-presse-du-27-novembre-1967, 41 perc.
- [17] Avner Cohen és William Burr, „Aggódik a nukleáris fegyverek potenciáljával kapcsolatban, John F. Kennedy az izraeli nukleáris létesítmények vizsgálatát kérte”, 2016. április 21., nsarchive.gwu.edu/briefing-book/nuclear-vault/2016-04-21/aggályos-a-nukleáris-fegyver-potenciál-john-f-kennedy és „The Battle of the Letters, 1963: John F. Kennedy, David

- Ben-Gurion, Levi Eshkol, and the US Inspections of Dimona”, 2019. május 2., [nsarchive.gwu.edu/briefing-book/nuclear-vault/2019-05-02/battle-letters-1963-john-f-kennedy-david-ben-gurion-levi-eshkol-us-inspections -dimona](https://nsarchive.gwu.edu/briefing-book/nuclear-vault/2019-05-02/battle-letters-1963-john-f-kennedy-david-ben-gurion-levi-eshkol-us-inspections-dimona)
- [18] DiEugenio, „Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael”, 2020. október 22., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/nasser-kennedy-the-middle-east-and-israel
For további részletekért olvassa el DiEugenio recenzióját Roger Mattson *Stealing the Atom Bomb* (2016), „Hogyan Izrael ellopta a bombát” című könyvéről, 2016. szeptember 11-én a consortiumnews.com/2016/09/11/how-israel-stole-the- oldalon. bomba/ Olvassa el DiEugenio kritikáját [Monika Wiesakról, Amerika utolsó elnökéről](#) .
- [19] John Newman, *Where Angels Tread Lightly: The Assassination of President Kennedy, 1. kötet* , saját kiadás, 2017, p. xx; kötetben megismételve. 2, *Countdown to Darkness* , és in vol. 3, *Into the Storm* .
- [20] DiEugenio szavai: « A 2008-as kiadáshoz készült új epilógusában Newman elmagyarázza, hogy miért csak valaki, aki a.) megértette a nemzetbiztonsági állam belső működését, és b.) megértette és irányította Oswald aktáit, miért tudott valamit kitalálni. emberfelettien bonyolult, mint ez a rendszer. Egy olyan, amelyben maga az összeesküvés tartalmazta azokat a magokat, amelyek kihajtják a leplezést » (DiEugenio, „John Newman, Oswald és a CIA (újra kiadás),” 2008. szeptember 1., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-reviews/newman-john-oswald-and-the-cia-re-issue
- [21] LBJ Richard Russell szenátorral folytatott beszélgetésben 1963. november 29-én, idézi Douglass, *JFK and the Unspeakable* , op. cit., p. 83.
- [22] John Newman, *Where Angels Tread Lightly* , op. cit., p. xx.
- [23] Phillip Nelson, *LBJ: The Mastermind of JFK's Assassination* , XLibris, 2010, p. 377-378
- [24] Douglass, *JFK és a kimondhatatlan* , op. cit., p. 81.
- [25] DiEugenio, „JFK dekonstrukciója: Puccs a külpolitika felett?” 2021. január 14., covertactionmagazine.com/2021/01/14/deconstructing-jfk-a-coup-detat-over-foreign-policy/
- [26] DiEugenio, „Nasser, Kennedy, a Közel-Kelet és Izrael”, 2020. október 22., www.kennedysandking.com/john-f-kennedy-articles/nasser-kennedy-the-middle-east-and-israel
- [27] „C. David Heymann”, a spartacus-educational.com/JFKheyman.htm oldalon
- [28] William Kunstler, *Életem radikális jogászként* , Carol Publishing, 1994, p. 158.
- [29] Michael Collins Piper, *Final Judgment : The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy* , American Free Press, 6. kiadás, 2005, 15. fejezet, 247-269.
- [30] Natasha Mozgovaya, „82 évesen meghalt Arlen Specter prominens zsidó-amerikai politikus”, *Haaretz* , 2012. október 14., www.haaretz.com/jewish/arlen-specter-dies-at-82-1.5192779.
- [31] Azt, hogy a felvételek a Dal Texből származnak, Jim Garrison javasolta 1967. októberi *Playboy* - interjújában, 1. o. 165-166, ia801307.us.archive.org/20/items/JimGarrisonPlayboyInterview/Jim-Garrison-Playboy-Interview.pdf .
- [32] Rendőrségi jelentés: fr.scribd.com/document/258263723/Police-report-on-sucide-of-de-Mohrenschildt ; Felesége megerősítette Jim Marrs-nak, hogy a férje úgy gondolja, hogy „a

zsidó maffia és az FBI” igyekezett megszerezni őt: Jim Marrs, *Crossfire: The Plot that Killed Kennedy*, Carroll és Graf, 1989, p. 285.

[33] Ronen Bergman, *Rise and Kill First: The Secret History of Israel's Targeted Assassinations*, John Murray, 2019, p. xv.

[34] Martin Sandler, John F. Kennedy levelei, Bloomsbury Publishing, 2013, p. 333. Hallgassa meg Sandlert erről a témáról itt: www.c-span.org/video/?c4547313/user-clip-jfk-gurion-mossad-dimona

[35] Avner Cohen, *Israel and the Bomb*, Columbia UP, 1998, 109. és 14. o.

[36] Idézi Monika Wiesak, *Amerika utolsó elnöke: What the World Lost When It Lost John F. Kennedy*, saját kiadás, 2022, p. 214